

DAGNINGEN

**"MÅNGA KOMMA ATT
RANNSAKA DEN, OCH IN-
SIKTEN SKALL SÅ VÄXA
TILL."   -DANIEL 12:4**

**FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO
NOVEMBER-DECEMBER 1958**

Generalkonventet i Bloomington

som hölls på sedvanlig plats i Bloomington, Indiana, USA var ovanligt talrikt besökt och givande i alla avseenden. Representer från olika delar av världen hade mött upp för att dela de välsignelser som flödade rikt under tiden 2—8 augusti 1958.

Dagningen återger här br. W. N. Woodworths tankedigra och välformade föreläsning jämte bröderna Georg Wilsons och br. Jens Copelands tal vid konventet, sistnämnda i kort sammandrag. Härmed har Dagningen sökt göra sina läsare förtrogna med verksamheten bland Sanningens vänner såväl inom Skandinavien som utomlands.

Bibeln mot människotraditioner

(Sammandrag av broder W. N. Wooddorth's föreläsning vid General-konventet i Bloomington, Indiana, USA i aug. 1858).

Ur Dawn's oktobernummer 1958.

Oräkneliga millioner människor i världen bekänna idag sig ha va mottagit Bibeln såsom Guds inspirerade Ord. Det talar med motsvarande grad av myndighet till alla samfunds medlemmar, protestanter och katoliker. Bibeln finns säkerligen i flera människors hem än någon annan bok, och åtminstone delar av den heliga Boken hava blivit översatta till praktiskt taget varje språk på jorden.

Bibeln har flera fiender än någon annan bok. Under de första århundradena av den kristna tidräkningen gjordes försök att utplåna dess existens. Under hundratals år var Bibeln begravd i "döda" språk.

Att äga och läsa Bibeln betraktades då som ett brott, vilket fick sonas med tortyr, ja, ofta med döden.

I den mån som det ökade ljuset från en bättre dag började att skringra några av de mörka åldrarnas vidskepliser, blev Bibeln angripen av den s. k. "Högre Bibelkritiken och evolutionisterna. Bibelns historiska skildringar stämplades som blott allegoriska och dess människor påstods vara sagor, produkter av oansvariga författares över-spända fantasier.

Men Bibeln lever fortfarande och har i dag större spridning än någon annan bok i världen. Och väl är det. De försök som gjordes under de mörka åldrarna att hålla Bibeln skild från människorna ha misslyckats. Den högre bibelkritikens påståenden att Bibelns berättelser äro otillförlitliga har bevisats vara falska. Genom arkeologernas upptäckter har dessa lämnat obestridliga bevis för att de i Bibeln omnämnda olika platserna och framträdande människorna har faktiskt existerat. Dessutom är Bibeln den enda bok i världen i dag, som lämnar tillfredsställande förklaring över folkens nuvaranda nöd och vad det säkra resultatet kommer att bli.

Bibeln är den enda bok i världen som lämnar en logiskt vetenskaplig riktig berättelse om Skapelsen. Den förklarar huru de första människorna blevo till och vad människans slutliga öde kommer att bli. Den uppriktighet och enkelhet med vilken Bibeln i sina första kapitel berättar för oss om människans skapelse, — namnen och åldern på det första människoparets avkomlingar under en period av mer än sexton århundraden, — präglar Bibeln såsom trovärdig. Den är precis vad den påstår sig vara, nämligen Guds inspirerande Ord. Hur kunde den annars skildra i detalj mänskliga händelser under en odaterad tidsperiod?

DEN GUDOMLIGA PLANEN.

Men Bibelns bevisföring och harmoni blir mera framträdande klar när vi undersöker dess vittnesbörd beträffande den gudomliga avsikten med människans skapelse. I 1 Mos. 1: 25—28 läsa vi, att

Gud skapade människan till sin avbild och befalldes att uppfylla jorden och att råda över den. Härav lära vi att Guds avsikt med människan var att hon skulle leva på jorden och härska över alla de lägre formerna av den jordiska skapelsen.

Många sekel efter det Gud hade kungjort sina avsikter beträffande människans skapelse, skrev David i Ps. 8: 4—7:

"När jag ser din himmel, dina fingrars verk . . . , vad är då en människa, att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om honom? Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen, något litet lägre än änglarna (eng. bibeln), med ära och härlighet krönte du honom. Du satte honom till herre över allt dina händers verk. Allt har du lagt under hans fötter."

Paulus upprepar detsamma i Hebr. 2: 6—8. Han tillägger i den 9:de versen:

. . . "men nu se vi Jesus, som för sitt dödslidandes skull har blivit krönt med härlighet . . ." och i den 8 versen: "om vi ock ännu icke se allting vara honom underlagt."

I fortsättningen förklarar Paulus (Hebr. 2: 9) varför Jesus skulle lida och dö för alla. Vi läsa i den 10:de versen:

"Gud (honom) hövdes det att, när han ville föra många av sina barn till härlighet, genom lidanden fullkomna deras frälsnings hövding."

Mänskliga traditioner från den mörka medeltiden påstår att Jesus kom till jorden för att lida och dö, för att människosläktet skulle få ett tillfälle att räddas från evig tortyr eller pina och i stället leva i himlen alltid.

Men Paulus är inte ense med denna uppfattning. Han ser i Jesu ankomst och död bevis för, att Guds ursprungliga avsikt med människan skulle därigenom bli en verklighet. Men varför skulle det vara nödvändigt att Jesus måste dö för att den gudomliga avsikten med människan skulle fullkomnas.

Första Moseboken lämnar svaret på denna fråga. När människan skapades ställdes hon under den gudomliga lagen och varnades för olydnad mot denna som skulle resultera i döden.

”Men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö.” (1 Mos. 2: 17).

Faktum är att människan lydde inte Skaparens lag och straffet för denna olydnad, dödsstraffet, har gått i bokstavlig uppfyllelse, vilket bekräftas av mänsklig erfarenhet alltsedan. Varje generation av det mänskliga släktet har i sin tur gått ned i det stora dödsfängelset. Människan förlorade livets förmåner och därmed även rätten att härska över jorden.

Men Bibeln uppenbarar att Gud har en plan för ”Återställelse” av människosläktet från döden. Den planen har sitt centrum i Jesus, världens Återlösare och Frälsare. Genom hela det G. T. finna vi löfte efter löfte som Gud har givit om att sända en Återlösare och en Frälsare och denne store löftesman skulle, — i en av Skaparen bestämd tid, — återställa det fallna och döende människosläktet till livet på jorden. Aposteln Petrus hänvisar just till den tiden i Apg. 3: 19—22 sålunda:

... på det att tider av vedenkvikelse (återställelse) må komma från Herren, i det att han sänder den Messias, som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider, då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun.”

När Jesus föddes vittnade ängeln:

”Se, jag bådär eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket, ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias Herren.” (Luk. 2: 10—11).

I Ps. 8: 4—7 hävdar David att människan skapades till att hava herraväldet över jorden och att Jesus ankomst till jorden, för att lida och dö såsom världens Återlösare och Frälsare, var i enlighet med Guds avsikter med människan.

TRADITIONER FORMÖRKAR.

Men den gudomliga planen till Återställelse av människans förlorade jordiska hem och herraväldet över jorden har länge varit gömd under mänskliga traditioners skröp. Orsaken härtill är utan tvivel

inspirationer från Satan, den store förföraren. Hans bedrägerier började redan i Edens Lustgård. När Gud hade sagt, att döden skulle följa som straff för symbol (olydnaden), så sade satan genom ormen: *"Ingalunda skolen i dö"*. (1 Mos. 3: 4).

Denna Satans lögn har lagt grunden till många mänskliga traditioners villfarelser. I själva verket förnekar den dödens verklighet. Den har funnit sin väg till alla världens hedniska religioner. Den grekiska filosofiens lära om "Själens odödlighet" har sin grund på denna lögn. Till och med i bekännande kristna cirklar har denna satans lögn funnit uttryck i orden: "Det finns ingen död."

Denna falska mänskliga tradition har ingen plats för Bibelns lära rörande återlösning från döden genom en Återlösare och de dödas uppståndelse. Eftersom, — i enlighet med nämnda tradition — människan inte kunde dö, så måste hon ju finnas någonstans, när hon syntes dö. Man påstod att de "troende" gick till himlen och de "otroende gick till en 'tortyrplats', där de skulle vistas antingen en viss tid eller för alltid, beroende på om man höll sig till katolska eller protestantiska uppfattningar. Vilsledande traditioner av denna art fördunklade män niskornas sinnen och blev tydligen ett hinder för dem, att se skönheten och enkelheten i Guds Återställelseplan för mänskligheten, som skulle beredas tillfälle att leva på jorden för alltid såsom till fullkomlighet återställda människor.

DET HIMMELSKA HOPPET.

På en punkt kunde man emellertid finna stöd i Bibeln för dessa traditioner. Bibeln talar nämligen om ett himmelskt hem för Jesu efterföljare. Paulus skrev i Hebr. 3: 1 t. ex.

"Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse etc."

Och i 1 Petri 1: 4 skrev aposteln Petrus till de spridda kristna i Pontus, Galatien, Kappadocien, Romerska Asien och Bitynien, om:

"ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder. . . "

Bibeln förklarar emellertid, att Jesu trogna efterföljare få mottaga denna himmelska belöning, inte därför att de skola räddas från det traditionella "eviga pinohelvetet", utan för att de må vara förenade med Jesus i hans härliga återställelseverk för människorna till fullkomligt mänskligt liv på jorden. Härom skriver aposteln Paulus i 2 Tim. 2: 12:

"äro vi ständaktiga, så skola vi ock få regera med honom."

Vi se således att det finns en verklig mening i de sanna kristnas upphöjelse till att vara med Jesus. Dessa mottaga "odödlighet" i uppståndelsen, härav kommer bruket av ordet "odödlighet" i Bibeln. Människan är inte född odödlig. *Satans påstående att "det finns ingen död" är en lögn.*

Bibelläsare, som förblindats av de traditionella lärorna om "himmel" och "helvete", kunde icke se att det var Guds avsikt att människan skulle leva på jorden för alltid. Därför kunde de inte se något skäl i att jorden skulle fortsätta att existera, vilket ledde till den villfarelsen, att jorden skulle förstöras av eld vid Kristi återkomst till jorden. Denna falska lära om "världens ände" fördunklar fortfarande den härliga sanningen om "Återställsens tider."

Bibeln talar om "världens ände", men hänvisar då icke till själva jorden, utan till en självisk och syndfull samhällsordning — "Satans värld." De olika omvälvningar i det mänskliga samhället, som åstadkommer förstörelse av denna samhällsordning, äro i Bibeln "eld". Vid försök att bevisa den traditionella uppfattningen om "världens ände" har nämnda symboler blivit bokstavligt översatta. Därigenom har många blivande Bibel-läsare blivit bortskrämda från Bibelns profetior och de har sagt: "*Jag hoppas att sådant inte kommer i min tid.*"

Men när vi lämna dessa mänskliga traditioner och mottager Bibelns vittnesbörd, då se vi att sanningen om "världens ände" är något som vi kunna motse med glädje. Den kommer att betyda slutet på syndens och dödens herravälde och upprättandet av det för lång tid tillbaka utlovade Kristi Rike. Om vi riktigt förstått Bibelns profetior kan vi nu se, att avslutningen på Satans värld redan håller på att fullbordas. Detta är den verkliga förklaringen av de nuvarande världs-

händelserna. Människorna misslyckas i sina försök att upprätta fred och god vilja på jorden emedan tiden är kommen för att Kristus skall bli världens Herre. Vi äro redan inne i den övergångstid, som leder till hans Rike.

DOMENS DAG — TRADITIONEN.

Bibeln talar om en framtida "domens dag", men den verkliga betydelsen och ändamålet med denna detalj i Guds plan har också blivit fördunklad av mänsklig tradition. Om det är så, — som de vilseledande traditionerna påstår, att de rättfärdiga går till himlen när de dör och de ogudaktiga då går till en tortyrplats med evig ödesbestämelse, — då skulle det inte förefinnas något välgrundat behov av en framtida domens dag.

Men när Bibeln talar om "domens dag" så drager den traditionella tolkningen den slutsatsen, att nämnda dag skall vara blott 24 timmar lång. Under denna relativt korta tidsperiod skola de rättfärdiga förflyttas från himmelen och de ogudaktiga från pinorummet för att få sina dygder respektive synder återgivna, och därefter skola de återvända till sina förutvarande platser. Hur många människor som sålunda skulle föras fram inför "domens tron" under denna korta tid har aldrig klarlagts.

Dock, hur schön är inte Bibelns lära om detta ämne, om man betraktar det fritt och åtskilt från mänskliga traditioner. Adam hade sin provningsperiod, som slutade med att "dödsdomen" uttalades över honom. eGnom Jesu Återlösningsverk befriades Adam och hans efterkommande från den ursprungliga dödsdomen. Under den framtida "domens dag", som kommer att räcka 1000 år, kommer var och en enskilt att sättas på prov och få tillfälle till att få evigt liv genom Kristus, genom att godkänna och lyda Kristi Rikes lagar. (Läs följande bibelställen som handlar om "domens dag": "Apg. 17: 31, Jes. 26: 9, Ps. 96: 12, 13 och 2 Petri 3: 8—13)."

Aposteln Petrus skrev i 1 Petri 4: 17—18 följande:

"Ty tiden är inne ,att domen skall begynna, och det på Guds hus, men om begynnelsen sker med oss, vad bliver då änden för dem som icke hörsamma Guds evangelium? Och om den rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, "huru skall det då gå den ogudaktige och syndaren"?"

Av detta uttalande framgår det tydligt att den närvarande tiden är "domens dag" för Jesu efterföljare. Alla de, — som blivit upplysta av Guds Ords Sanningar, och vilka hava avgjort sig för att lyda Guds vilja och följa efter i Jesu fotspår, — stå nu på prov för det eviga livet. Några av dessa, vilka avfalla och bliva olydiga evangelie sanningar, komma att förlora detta liv.

De kristnas "domsdag" och deras prövning är sträng och svår. Jesus beskriver den i Matt. 7: 14 på följande sätt:

"och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den."

Och i Matt. 16: 24 fortsätter Jesus denna beskrivning:

"Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig, så följ han mig."

Och Petrus förmanar oss i 1 Petri 1: 17 med följande ord:

"Och om I såsom Fader åkallen honom som utan anseende till personen dömer var och en efter hans gärningar, så *vandren och i fruktan under denna eder främlingskaps tid.*"

Och nu frågar Petrus (1 Petri 4: 17—18):

"Om den rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, "huru skall det då gå den ogudaktige och syndaren"?"

Han besvarar inte denna fråga, men Skriftens allmänna mening är att dessa, som inte haft tillfälle att avgöra sig att lyda Guds vilja, de komma att ställas på prov under den framtida "världens domsdag."

"Då skall landet vara fullt av Herrens kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet". (Jes. 11: 9).

Satan, mänsklighetens store förförare, kommer vara bunden. (Upp. 20: 1—3). Då kommer de gudomliga uppenbarelseböckerna att öpp-

nas för att de döda, — sedan de blivit uppväckta från döden — må få känna Guds vilja för dem. De, som så bringar sina liv i harmoni med det som är skrivet i "böckerna" kommer att få sina namn inskrivna i "Livets Bok"

Och om dessa fortsätta att troget lyda Rikets lagar, så komma de att leva för alltid, såsom Adam också skulle hava gjort, om han lyckats klara "lydnadsprovet" som Herren Gud ålagt honom. (Upp. 20: 12).

Under det att provet för Jesu efterföljare, under den närvarande prövningstiden, är strängare och svårare än vad den kommer att bli under den kommande "domsdagen" för världen i allmänhet, så bliver belöningen för dessa trogna motsvarande större. Kristi lärjungar, vilka v isat sig vara trogna intill döden, komma att belönas med odödlig-
het, den gudomliga naturen. (Läs följande bibelställen som belyser detta ämne:

Rom. 2: 7, 1 Kor. 15: 53, 2 Petri 1: 4 och 1 Kor. 6: 2).

Å andra sidan kommer människorna i allmänhet, vilka genomgått den framtida prövningstiden, att återställas till mänsklig fullkomlighet och få åtnjuta förmåner och välsignelser från en fullkomlig jord för alltid — ett jordiskt Paradis. Herraväldet över jorden, som förverkades genom olydnad, kommer att återställas till dem.

Aposteln Paulus behöver sedan inte skriva: (Hebr. 2: 8):

"allt lade han under hans fötter" . . . — om vi ock ännu icke se allting vara honom underlagt".

Han blir då i stånd att skriva:

"Nu ser vi Jesus såsom Återställare och Frälsare, men också som den store Konungen och Domaren, ja, "Evig Fader, Fridsfurste", (Jes. 9: 6—7), som genom sitt Rikes verksamhet skänker evigt liv till alla de människor, som äro viliga att göra Guds vilja.

(Övers. från Dawn oktober 1958 av br. Einar D—e).

”Och I skolen då förstå sanningen”

Job. 8: 32.

(Kort sammandrag av br. George M. Wilson's tal vid Generalkonventet
i Bloomington, aug. 1958).

Denna text är tillämplig endast för dem, vilka äro erkända såsom på Kristus troende och äga en orubblig tro på hans Återlösnings-offer. Kunskapen eller insikten om Sanningen har blivit och är alltfört det största arv som någon människa på jorden kunna mottaga, särskilt om vi besinna den helgande kraft den utövar på hennes liv, enär den avskiljer den från världens intressen och drager henne närmare till Herren och hans folk.

Förvärvandet av kunskap i Sanningen är ett livslångt verk och erhålles genom att följa Herrens instruktioner. Sanningen, likasom födan, måste intagas i riktiga proportioner, om vi skola bliva i stånd till att mottaga erforderlig näring och krafter för vår kristna vandringsväg. Ehuru det är sant att ”vår kunskap nu är ett styckeverk”, så har dock vår Himmelske Fader uppenbarat tillräckligt med ”mat i rätt tid” för att var och en av Guds invigda, heliga skall bliva i stånd till att ”göra sin kallelse och utkorelse fast.” (2 Petri 1: 10).

Vi borde alla vara mycket tacksamma till Herren för att vi äga förmånen att leva i ”Människosonens närvaros dagar”, när ”Sanningsljuset” skiner klarare än vad det gjort under någon annan period av Evangelieåldern. *Herrens andra närvaro* är i sanning den allra mest betydelsefulla delen av den ”närvarande sanningen”, och vi önska säkerligen” inte vara olydig den himmelska synen.” Herrens folk står på Pisgas-berget, varifrån det med trons öga kan klart skåda Rikets härlighet.

Det finns många i världen som med Pilatus frågar: "Vad är Sanning?" Endast genom att studera denna skördetid i Studiet av den gudomliga tidsåldersplanen har deras förstånds ögon blivit öppnade genom gåvan av den Helige Ande. Sant sade Mästaren:

"Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han gör, allt det skall han tala, och han skall förkunna för eder vad komma skall." (Joh. 16: 13).

Endast de, som fortsätta att studera Ordet, har utlovats en kunskap i Sanningen, och denna kan bevaras blott om de förbliva trogna sitt offerförbund, fasta intill slutet.

Ordet, — som "är våra fötters lykta och ett ljus på vår vandringsstig, (Ps. 119: 105) har visat, att denna jordens synda-natt kommer att ändas i en glädjens morgon, och att vår Himelske Fader förvisso är KARLEKENS GUD. Tidelementen och deras riktiga uppdelning i epoker, åldrar och hushållningar har varit en stor hjälp "i att rätt kunna dela sanningens ord".

Hemligheter, som varit dolda under tidsåldrar och generationer, har nu blivit uppenbarade för de "heliga", vilket betyder "Kristus i eder, vårt härlighetsopp." (Kol 1: 26—27). Vår dyre Återlösares uppståndelse från de döda — efter att "hava utgivit sitt liv till ett offer för alla, för att det genom Guds nåd skulle komma alla till godo — är en absolut borgen för "att de döda skola uppstå, både de som äro rättfärdiga och de som äro orättfärdiga." (Apg. 24: 15). Församlingens upphøjelse till gudomlig natur, och för de lydiga av människoläktet, återställelse till mänsklig fullkomlighet — och för alltid befriade från den Adamitiska dödsdomen till att åtnjuta liv i ett jordiskt paradiset, som var ursprungligen skapat för människan — detta har blivit uppenbart för oss. Denna Återställelse kommer att åstadkommas genom upprättandet av Kristi Rike på jorden, vilket kommer att vara under Kristi tusenåriga regering med rättfärdighet och frid. *Detta är i sanning världens enda hopp.* De oförbätterliga, ogudaktiga människorna komma att tillintetgöras i den andra döden, som är evig.

Är dörren stängd?

(Kort sammandrag av broder Jens Copelands tal vid Generalkonventet i Bloomington år 1958).

Ur Dawn's oktobernummer år 1958.

Denna fråga diskuterade bröderna redan på br. Russels tid, och de göra så åter. Strax efter hans död kungjordes det att "dörren är stängd", vilket hade till följd att ett stort antal vänner blevo vilseledda.

TVå av Jesu liknelser beskriva "dörrens stängande". Den ena är "bröllopsmåltiden, skildrad i Matt. 22: 1—14, och den andra handlar om "de tio jungfruarna" enligt Matt. 25: 1—13.

Liknelsen om de tio jungfruarna visar, att de "förståndiga" av dem,

---

Käre bröder! Sanningen är vår mat och dryck. Såsom nya skapelser i Kristus beror vårt hopp på att vi hålla fast vid ordet, såsom vi hava fått lära det. Eller för att citera Paulus i Titus 1: 9.

"hålla sig stadigt vid det fasta ordet, såsom han (vi) har fått lära det, så att han (vi) är mäktig både att förmana medelst den sunda läran och att vederlägga dem som säga emot."

och i Hebr. 10: 23:

"Lätom oss oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den som har givit oss löftet, han är trofast."

Vi citera även Jesu ord i Matt. 24: 13:

"Men den som är ständaktig intill änden, han skall bliva frälst."

För att begagna Aposteln Petri ord skulle vi säga:

"Därför kommer jag alltid att påminna eder om detta, fastän I visserligen redan kännen det och ären befästa i den sanning, som har kommit till eder." (2 Petri 1: 1).

(Översättning från Dawn's oktobernummer 1958 av br. Einar).

som voro redo, gingo med brudgummen till bröllopsfesten, *varefter dörren stängdes igen.*" (Matt. 25: 10.) De "oförståndiga" jungfrurna, som icke voro redo när brudgummen kom, funno dörren stängd, (v. 10—12). Det finns endast *en* dörr omnämnd i dessa båda liknelser.

Jesus talar om dörren i Luk. 13: 24—25 sålunda:

"Kämpen för att komma in genom den tränga dörren, ty många, säger jag eder, skola försöka att komma in och skola dock icke förmå det. Om husbonden har stått upp och tillslutit dörren och I sedan kommen och ställen eder därutanför och klappen på dörren och sägen: "Herre, lås upp för oss", så skall han svara och säga till eder: "Jag vet icke, varifrån I ären."

Broder Russel sade om denna dörr:

"Förmånen att få lida med Kristus och för hans sak efter att man först mottagit honom som sin återlösare är därför den dörr, och den *enda* tillfällets dörr, genom vilken vi kunna nå den tillkommande härligheten i egenskap av Kristi Brud och medarvingar."

(Se Studier i Skr. 3 bandet, sid. 210 i den sv. upplagan.)

Är denna dörr stängd? Verkliga svaret är "NEJ". Vid skördens begynnelse voro 144,000 platser beredda. Av dessa är en del bakom förlåten men andra på denna sidan. Skulle någon under sin livstid svika sitt invigningslöfte och visa sig otrogen, så får någon annan intaga dennes plats.

Hur kunde vi vara säkra på att dörren ännu inte är stängd? Jesus sade: "*Husbonden* skall stänga dörren." (Luk. 13: 25).

Och i Upp. 3: 7 läsa vi:

"Så säger den Helige, den Sannfärdige, han som har "Davids nyckel", han som upplåter, och ingen kan tillsluta, han som tillsluter, och ingen upplåter."

Det är endast de oförståndiga jungfruarna som på denna sidan om förlåten få erfara att dörren blir stängd.

Vidare, vid den första Pingstdagen fingo de troende ett synligt bevis på deras godkännande genom ankomsten av "den Heliga Ande." På samma sätt var det när hedningarna mottogos. Då saknades det in-

te heller synliga bevis. Ehuru dylika bevis för länge sedan upphört, kunna vi dock, i somliga av våra nya bröders liv, se tydliga bevis på godkännande, vilka vi, i likhet med Petrus, tacksamt erkänna.

Under inflytande av den Heliga Ande skrev Paulis i Rom. 11: 25—26 sålunda:

"Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfara, intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in, och så skall hela Israel bliva frälst."

Israel är fortfarande blind för att Jesus är den utlovade Messias. "Det finnes tre sätt, på vilka tillslutandet av denna dörr skulle kunna tillkännagives.

1) Genom en bestämd framställning i Bibeln om den exakta tidpunkten. (Ingen sådan har blivit funnen).

2) Genom en sådan omkastning av det allmänna tänkesättet, med hänsyn till sanningen, att trohet och nit i dess tjänst icke längre skulle röna motstånd, och då lidande med Kristus för sanningens skull. (Rom. 8: 17) icke längre skulle vara möjligt.

3) Genom att ett sådant tillstånd av förhållandena i världen inträdde, att allt tillfälle till sådan tjänst skulle bliva verksamt avskuret, så att inga tillfällen funnos för sökande att ingå uti arbetet och utveckla och bevisa sin kärlek och trohet genom sin verksamhet och uthållighet." (Se St. i Skr. Band 3, sid. 210 sv. uppl.)

Intet av de nu nämnda tre sätten lämnar några bevis för att "dörrer" till den höga kallelsen är stängd.

(Övers. av br. Einar Dominique).

— — —

"Vad ännu fördolt är hör Herren, vår Gud, till, men vad uppenbart är gällert för oss och våra barn till evig tid." (5 Mos. 29: 29).

Försoningens filosofi

Jesus är "begynnelsen till Guds skapelse" (Upp. 3: 14) och genom honom skapades allt i himmelen och på jorden. (Kol. 1: 16.)

Andevärlden var hans första skapelse och Jesus var i sin föremänskliga skepnad en andevarelse, den högste närmast Gud. Inom andevärlden finnes över- och underordnade liksom på jorden. Utan ordning är ingen samlevnad möjlig, och utan lagbundenhet skulle skapelsen vara kaos.

Skaparen har fastställt alla lagar i sitt rike — hela världsaltet, och ävenså fastställt straff för lagöverträdelse. Ärkeängeln Lucifer, sedermera satan, var icke nöjd med Guds anordningar. Han ansåg sig bättre skickad att styra universum än sin skapare, och sökte tillvälla sig all makt i himmel och på jord. Han drog många änglar över på sin sida och därtill våra första föräldrar Adam och Eva samt därigenom hela människosläktet.

Lucifer hade aldrig sett någon död och trodde att Gud givit sina med förnuft begåvade väsen odödliga själar. Jehova hade meddelat alla att olydnad skulle medföra förlust av liv, men hade satan trott härpå, hade ju denna olydnad varit ett självmord. Han trodde på själens odödlighet, och detta blev även grundläran i hans rike. Med denna lögn bedrog han jämte många änglar även Eva.

Lydnad mot Gud innebär tro på hans ord. Eva lät bedraga sig att tro på ormens ord och föll därmed från Guds ynnest. Adam synes icke ha trott på lögnen, men av svaghet för sin hustru valde han ändå olydnadens väg. "Adam blev icke bedragen, men kvinnan blev svårt bedragen" — 1 Tim. 2: 14.

Såsom släktets stamfader förvaltade Adam hela människosläktets livsrättigheter. Dessa förverkades nu och kunde endast fortsplanta ett döende liv. Ingen enda människa kunde hålla denna lag. Jesus var den ende som kunde hålla lagen och vinna liv. För egen del

”Tecken och under i Egyptens land....
intill denna dag.”

De citerade orden i rubriken ovan är hämtade från Jer. 32: 20. I detta skriftställe anges dock icke, vilka tecken och under som avses, men i Jes. 19: 19, 20 talas om ett altare eller en stod, som skall vara ”till tecken och vittnesbörd för HERREN Sebaot i egyptiernas land.” För snart hundra år sedan uppstod i England en rörelse, som lärde att detta altare skulle vara Stora pyramiden vid Gise. Budskapet vann spridning inom den kristna världen, särskilt bland religiöst folk. Till Sverige synes det tidigast ha kommit under 1880-talet,

---

avstod han från dessa livsrättigheter såsom människa och gav dem till sin församling och därigenom till världen. Genom detta offer och genom att tålmodigt uthärda lidande, varigenom han mer än uppfyllde lagens krav, förvärvade sig Jesus samtidigt rätten till evigt himmelskt liv. Jesus var härigenom den förste att självuppföra sitt mänskliga liv till förmån för världen.

Under evangeliets tidsålder har sådana som ha ”öron att höra” inbjudits att uppföra sina liv för världen. Det vill säga, stå upp för sanningen, studera Guds tidsåldersplan och direkt eller indirekt medverka till sanningens spridning. Belöningen härför är Guds ledning och beskydd i närvarande tid samt delaktighet av gudomlig natur i uppståndelsen. ”Genom dem (de heliga skrifterna) har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I skolen i kraft av dem bliva delaktiga av gudomlig natur” — 2 Petr 1: 4.

Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse, skolen I akta på” — denna inbjudan, ”ty vi hava blivit delaktiga av Kristus, så framt vi eljest intill änden hålla fast vid vår första tillförsikt” — Hebr. 3: 1—14. ”Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona.” — Upp. 2: 10.

Å. B.

då en förening, som kallade sig "Litteraturföreningen", utgav böcker i ämnet ifråga.

Broder Ch. T. Russell offentliggjorde i tredje delen av "Studier i Skriften", som första gången utkom år 1891, sin tro på att Stora pyramiden är det altare eller den stod, som omnämnes av profeten Jesaja. Russel dog hösten 1916. Kort före sin död skrev han ett nytt företal till ovannämnda bok. I detta upprepade han sin orubbliga tro på pyramidens inspirerade budskap till mänskligheten.

Under åren kring sekelskiftet synes studiet av pyramiden i här angiven riktning huvudsakligen ha bedrivits av engelsmän. År 1910 utgav sålunda bröderna John och Morton Edgar första delen av sitt verk "Stora pyramidens gångar". Andra delen följde några år senare. Vid den tiden hade intresset redan svalnat i Sverige. Allt fler tog avstånd från tron på pyramiden som Guds inspirerade stenvittne och övergick till att i tal och skrift bekämpa en sådan tro.

I slutet av 1920-talet pendlade åsikterna över till ett förkastande även bland flertalet av Russells efterföljare.

Vi kan nu, omkring sjuttio år efter "Litteraturföreningens" tid och drygt fyrtio år efter Russells bortgång konstatera, att uppfattningen, att Bibeln hänvisar till Stora pyramiden vid Gise och att denna har ett av Gud inspirerat budskap till mänskligheten, icke vunnit någon utbredning. Även diskussionen för och emot denna tro har numera praktiskt taget avstannat. Motståndarna bland de religiösa har haft framgång. I väsentlig grad torde denna framgång kunna tillskrivas den omständigheten, att arkeologer och andra lärda under de gångna decennierna så gott som utan undantag förlöjligt uppfattningen, att pyramiden skulle vara något mer än en gravbyggnad, som uppförts av en farao under förhistorisk tid.

De arkeologer och andra lärda, som skrivit i frågan, har uppenbarligen utgått ifrån att tanken på ett samband mellan Stora pyramiden symbolik och Bibelns förkunnelse är absurd. De ha därför icke brytt sig om att tränga in i frågan; de har i regel också begränsat sig till att i sarkastiska ordalag omnämna att tanken på att pyramidens byggmäs-

tare skulle ha varit inspirerad av Gud, har förfäktats inom vissa extremt religiösa riktningar.

Endast ett ytterst litet fåtal människor har fram till våra dagar hållit fast vid tron att Stora pyramiden innehåller en schematisk framställning av den plan beträffande människosläktet, som återfinns i Bibelns sextiosex böcker. En fortsatt forskning i ämnet har därför endast kunnat bedrivas i mycket blygsam skala och de resurser, som stått till buds, har icke räckt till för en publicering av de resultat, som framkommit på senare tid, och de slutsatser som dragits på grundval av dessa. Följden har blivit, att det i dag är mycket svårt för den, som icke fortlöpande följt frågan, att få en överblick över de väsentligaste forskningsresultaten och slutledningarna. Belackarna av tron har bland annat på grund härav, så gott som utan undantag saknat den inblick som erfordras för ett sakligt och sansat ställningstagande för eller emot.

I frågans nuvarande läge synes uppgiften att övertyga om att det finns samband mellan den gudomliga tidsåldersplanen — sådan denna framlagts av Ch. T. Russell — å ena sidan och Stora pyramidens symbolik och mått å den andra, vara av övermänskliga dimensioner. Det finns nämligen, trots alla påståenden om motsatsen, ett stort antal sådana samband, icke blott mellan Bibeln och pyramiden, utan även — och detta är kanske det märkligaste — mellan Bibelns profetior och det världshistoriska skeendet, om man blott vill se detta i tillräckligt stora drag.

En förutsättning för att man skall kunna tränga in i dessa spörsmål är att man studerar Bibelns tidsuppgifter och tidsprofetior. Det har därför i "Dagningen" också givits utrymme åt artiklar angående Bibelns indelning i olika tidsperioder och i juli—augustinumret fanns en ingående redogörelse för varför Juda rikets undergång, då "hedningarnas tider" började, bör fastställas till år 606 f. Kr. och icke till år 587 f. Kr., som allmänt anges i historiska verk över denna tid.

Avsikten med artiklarna angående kronologi är att påvisa de samband som finns mellan Bibeln och pyramiden samt — ytterst — mellan Bibeln, pyramiden och världshistorien.

I "Dagningens" decembernummer år 1956 lämnades en redogörelse för Stora pyramidens symbolik. I närstående bild, som fanns intagen i det numret (sid. 10) och som är hämtad ur bröderna Edgars ovannämnda verk "Stora pyramidens gångar", får man en överblick över denna symbolik. I "Dagningens" aprilnummer år 1957 behandlades bl. a. Nedstigande gången och Stora underjordiska kammaren i Stora pyramidens; i maj—juninumret samma år återgavs i korthet tradition och historia angående denna märkliga byggnad och i juli—augustinumret ävenledes år 1957 redogjordes för det stora, vackert utformade galleri, som förebildar "Höga himelska kallelsen" i Stora pyramidens.

Vid konventet i Stockholm år 1957 redogjordes i ett föredrag, som återgavs i "Dagningens" september—oktobernummer samma år, bl. a. för hur Stora pyramidens hänvisar till stjärnhimlen och för hur Guds plan beträffande människorna från begynnelsen inskrivits i denna. Samtidigt visades även hur jordens mått hänvisar till Jesu liv och offerdöd. Samtliga forskningsresultat och redogörelser, om vilka här erinrats, är — och detta är det märkliga och det som manar till eftertanke — fullt i harmoni med den gudomliga tidsåldersplanen, sådan denna framlagts av Ch. T. Russel i "Studier i Skriften".

Det kanske nu vid slutet av år 1958, sedan vi till följd av händelseutvecklingen i världen och ett fortsatt studium av Bibeln och det bekräftande vittnet, Stora pyramidens, fått en bättre överblick över den gudomliga tidsåldersplanen än man t. ex. hade kring sekelskiftet, kan vara av intresse att erinra om något av vad våra föregångare trodde och lärde om Stora pyramidens.

I en bok med titeln "Den stora pyramidens" (övers. från engelskan) som utgavs av "Litteraturföreningen" år 1882, anföres bl. a.: "De sanningar, som ligga förborgade i själva byggnadens (Stora pyramidens) konstruktion, äro avsedda för hela jordens befolkning, men de äro ännu liksom förseglade tills den rätta tiden är inne för deras uppenbarelse." Sedan man givit exempel på flera märkliga drag i Stora pyramidens konstruktion, definieras den måttenhet som ger de många samband man funnit mellan viktiga tidsperioder i den gudom-

liga tidsåldersplanen och på olika sätt utmärkta längder i pyramidens gångar. I boken anföres nämligen, att pyramidtummen" är en fem hundra miljondel av jordens polaraxels längd. Man synes dock icke på den tiden observerat, att man samtidigt som man tillämpar denna måttenhet, bör utgå ifrån en höjd i pyramiden (över klippan) som är en åttiosex tusen fyrahundradel av jordens polaraxels längd. Den pyramid, som har denna höjd och en lutningsvinkel hos sidorna av $51^{\circ} 51' 14.3''$, bör framdels förslagsvis kallas den rektifierade Stora pyramiden. (Ordet "rektifiera" användes numera bl. a. inom fotogrammetrien för arbetet med att framställa skalriktiga fotokartor ur flygbilder.) I föreliggande fall studeras Stora pyramiden, sedan den rektifierats, så att dess höjd och omkrets står i ett visst bestämt förhållande till jordens polaraxel, vars längd härvid antages vara fem hundra miljoner måttenheter. Med nu angivna utgångspunkter erhålles sedan gångnarnas läge m. m. genom relativt enkla konstruktioner. Skalan erhålles från en viktig uppgift beträffande jorden, nämligen från antalet sekunder hos ett dygn. Det torde vara vissa upplysningar i Jobs bok, som lett tanken till att man bör studera en pyramid, vars mått står i ett visst bestämt förhållande till jorden.

De i efterhand genom logiska slutledningar funna sambanden utgör ett belägg för att de gjorda antagandena beträffande skalan m. m. är riktiga.

Beträffande Stora pyramidens religiösa lärdomar, så förstod författaren av "Den stora pyramiden" att Nedstigande gången symboliserar det fallna människosläktets rusning nedåt mot slutlig undergång av närvarande samhällsordning, vilken undergång illustreras av Underjordiska kammaren med dess avgrunds brunn i det ojämnas golvet. Första uppstigande gången fattade han riktigt såsom en bild av gamla lagförbundet; och Stora galleriet måste därför också följdriktigt tolkas såsom en bildlig framställning av innevarande kristna ålder. Brunnsschaktet, som utgår från Stora galleriets nedre eller norra ända och fortsätter nedåt till nedre delen av Nedstigande gången, förstod han betyda eller sinnebilda Jesu "begravning och uppståndelse". Där-

emot synes man den tiden icke ha förstått betydelsen av Drottningens kammare och av den vågräta gång som leder dit.

För att erinra om vad broder Russell anförde, citeras följande ur tredje delen av "Studier i Skriften" (sidorna 322, 323 och 327, svenska uppl. år 1915):

"Det bör ihågkommas, att förutom den stora pyramiden, vilken vi här avse, gives det andra, somliga av sten och somliga av tegel; men allesammans äro blott och bart försök att efterbilda den och i alla hänseenden underlägsna — i storlek, noggrannhet och inre anordning. Och det har även bevisats, att de i olikhet med den stora pyramiden icke innehålla några symboliska drag utan voro tydligen ämnade och använda till gravvårdar för de egyptiska konungahusen."

"Den stora pyramiden visar sig emellertid vara ett förrådshus av viktigt sanning — vetenskaplig, historisk och profetisk — och dess vittnesbörd befinnes vara i fullkomlig överensstämmelse med Bibeln, i det den uttrycker de framstående dragen av dess sanningar i sköna och passande symboler. Den är ingalunda ett tillägg till den skrivna uppenbarelsen; den uppenbarelsen är fullständig och fullkomlig och behöver intet tillägg."

"Men den är ett starkt *bekräftande vittne* till Guds plan, och få forskare kunna noggrant undersöka den och lägga märke till dess vittnesbörds överensstämmelse med det skrivna ordets, utan att få det intrycket, att dess konstruktion planlades och leddes av samma gudomliga visdom, och att den är den vittnespelare, som åsyftas av profeten i ovanstående citat." (Jes. 19: 19, 20.)

"Då således anspelningar på denna åldriga byggnad upprepade gånger göras i skriften, kunna vi icke betvivla, att om det sättes i fråga, kommer detta Herrens "vittne" i Egyptens land att avgiva ett vittnesbörd, som ärar Jehova och fullt motsvarar hans skrivna ord. Vi vilja därför göra detta "vittne" allmänt känt, *emedan mörkerets furste, denna världens gud, och dem, vilka han förblindar för sanningen, utan tvivel komma att bestrida dess vittnesbörds inspiration lika mycket som skriftens.*

A. K.

Vårt studium av bibliska begrepp.

TRO.

Man hör ofta olika bilder, som användes vid tolkningen av begreppet 'tro' för att få människor lättare att förstå. Sådant kan nog vara bra, men det är viktigt, att grundtextens primära betydelse inte skymmes av bilder, som har sin betydelse knuten till någon viss bestämd situation, medan däremot grundtextens betydelse kvarstår oförändrad i alla tider.

Vid ett noggrant studium av begreppet 'tro' finner vi främst följande grundbetydelser:

1. Anse någonting vara fast, tryggt och säkert.
2. Lita på.
3. Lyda och rätta sig efter Ordet.
4. Erkänna Gud helig.
5. Förtrösta.

Den fromme judens och den kristnes grundinställning och totalinställning i livets alla förhållanden är 'tro'. Denna tro innebär ett 'ja' till Gud såsom Skapare, Frälsare och Ledare. Och denna tro, som börjar med ett konstaterande av att det finns något fast att hålla sig till, växer och fullkomnas slutligen i människohjärtats innerliga förtröstan på Gud. Tron blir en visshet och en övertygelse, som ger människan en fast förankring beträffande förgångna tider, varom Bibeln talar. Hon blir också trygg och viss beträffande den nuvarande världsordningen och Herrens ledning av de Sina. Hon blir trygg inför tider av återställelse och slutlig frälsning, som Bibelns budskap visar fram mot.

Men tron är icke någonting, som fixt och färdigt och oföränderligt finns hos alla, som mottagit syndernas förlåtelse och löftet om evigt liv. Tron är en livssyn och en livskraft, som ständigt måste kämpa mot alla slags invändningar och alla slags fiender. Tron är en trygg-

Denna jordiska boning

"Ty vi veta, att om vår kroppshydda, vår jordiska boning, nedbrytes, så hava vi en byggnad, som kommer från Gud, en boning som icke är gjord med händer, en evig boning i himmelen." (2 Kor. 5: 1).

(Följande poem har översatts från engelska till svenska av br. Einar och har hämtats från Dawn's novembernummer 1958, sid 45.)

Du säger att jag gammal börjar bli, men är det riktigt så?
Fast huset, som jag bor uti, är slitet, som man kan förstå,
ty det har stått i många år, uthärdat mången storm,
så det förvånar icke mig det nu har skröplig form.

Du säger att jag åldrats mer, men förväxlar du ej mitt hus med mig?
Det är det yttre blott du ser, som folk ser mest och misstar sig.
Den som i detta huset bor är munter, ung och glad,
nyss börjat på ett liv med år av ändlös rad.

Fast, takets färg förändrats har och fönstren dunkla bli
och väggarna så tunna är, att man ser husets inuti,
och grunden nu ej stadig är som förr den syntes dig,
dock, detta allt — du här nu ser — är faktiskt inte mig.

---

het, som under frestelser och kamp ständigt måste erövras och bevaras frisk och som just på det sättet och genom träget studium av Guds Ord och under Bön växer sig allt starkare.

S. D.

Denna artikel är inledningen till en serie dylika under samma rubrik: "Vårt studium av Bibliska begrepp, och vi emotser med intresse fortsättningen.

Red.

Jag lappar om mitt gamla hus, att det må hålla än en tid,
ty snart jag flyttar till ett hem av ändlös ljus och frid.
Där ämnar jag för alltid bo och leva, — huru underbart.
Hur kan du säga att jag gammal börjar bli? Du ej förstår, det är ju
klart.

Mitt livs så få och korta år mig icke gammal gör, — som ung jag
känner mig.

Framför mig ligger ändlös tid av liv och glädje innerlig.
Med grämelse vi vill ej se vårt hus förfalla mer,
men se framåt vårt nya hem, som aldrig murknar ner.

Jag önskar bliva passande att bo i detta hus på andra strand,
renad i Kristi dyra blod, stödd av hans kärleks band.
Det sköna hemmets härlighet med ord ej tolka går,
för dödliga ögon dold den är, — en gång vi dock skåda får.

I landet på den andra strand, — mitt hem står färdigt där.
Dess byggmästare och arkitekt min Frälsare ju är.
Jag nästan tror han inredningen mig låter sköta om,
att samla "skatt" i himmelen för varje dag som kom.

— — —

LÅNGTAN OCH HOPP.

Jag har ett hem, och dit min tanke ilar
från främlingsland, där jag som pilgrim går.
Mitt kära hem, där trötta barnet vilar
i fadersfamnen efter resan svår.
Du fridens stad, dit aldrig smärtans pilar
sig bana väg, — där evig ro jag får.
Var dag, som flyr, var dag, som åter bräcker
till dig, mitt hem, min längtan städs sig sträcker.

(Nr 62 i Morgonsånger).

Uppmuntrande brev

från Dagningens läsare ingår alltfört, vilket vi med glädje och tacksamhet notera. Ur denna brevsörd väljer vi ett brev från Norge. Det är Syster Anna Poulsen som i poetisk form framställt följande djupa tankar:

Kjäre br. i Jesus Kristus: E. Dominique.

Det kommer så mange tankaer,
Når mot kveld det lir, og dagen ender,
og når alt bereder sig til ro.
Mine tanker ofte atter vender
til det Sted, hvor barndomshjemmet stod.
Og jeg ser "den Kjære, Kjære Stuen —
men borte er jo både far og mor.
De forlengst er gjemte under tuen,
daekt av Sommerens sjønne blomsterflor. —

Og tanken går vidare. Jeg ser Slegter som har vandret på denne jord. Kjempet og stritt, håpet og lidt, for tilsist at måtte föres till den mörke kolde grav.

Det kan synes så håplöst og meningslöst alt sammen. Men är det så? En tanke trenger sig frem. "Er Guds Skaperverk mislykket? Kan det mislykkes? Det synes også at være foregått noe blant Englene, som hadde bevirket et fall, slik at også disse fikk laere forskjell på godt og ont. Man kan vel således ikke si, at det var en sterkere magt utenfra, som krysset Guds plan? Han har jo skapt alt, og alle ting er i Hans hender, som leret i Pottemakerens hender. Var fallet ogsaa et led i Guds plan? Og, at paa samme måte, som offerlammet vor slagtet för verdens grundvall var lagt, så var ogsaa menneskets *död* beskekket i Guds plan. Det synes ikke som at Gud hadde tenkt at före menneskene frem til evigt liv, ved deres förste fremstaaen på jorden, men at dette skulle ske gjennom lidelse og utgivelse av aanden, med opvekkelse fra dödens sövn, — og en "gaaen" frem til

opstandelse. Adam var et billede paa Ham som skulle komme, — JESUS —. Hans navn er bl. a. ogsaa "EVIGHETS" FADER. Det var nok Ham, Gud hadde bestemt at skulle bli den, som førte menneskene frem till Evgit liv.

Denne sjønne jord, som Gud har givet menneskenes börn, synes för oss, nu at vaere et stort likhus, men det skal ikke altid forblive slikt. Ennu dekker mørket jorden, men en straalende solopgang er nær. I dens straaler er liv, — ja et liv som skal fortsette for evig. Döden skal bli olpslugt til Seier og Gud skal bli alt i alle — tilslutt. Hans plan skal aldri misslykkes.

En håpets stjerne lyser ennu. Haapet lever.

Dette var tanken en stille aftenstund. Hilser Eder alle.

Söster Anna Paulsen.

(Och så følger följande poem:)

HAAPET LEVER.

At en gang dö, var mennesket beskikket.
Av stövet kommen, — bli til stöv igjen, —
men en håpets stjerne er ei slukket,
selv om gravens mørke skjuler dem.
Det skal ikke altid siik forblive —
Livets sjønne morgen komme skal.
Jesus har for alle ofret livet.
Han har nöklerne till dödens hall.

En gang skal de höre Herrens stemme,
när Han kalder dem av graven frem.
Han skal ikke nogen av dem glemme.
Han vil give dem nytt liv igjen.
Denne jord skal en gang bli fornyet, —
et herligt paradys skal blomstre frem.
Vi lever nu i selve morgongryet,
og livets sol vi snart ser stråle frem.

Sept. 1958

A. P.

Vära kära finska och danska vänner

sända ofta till Dagningen meddelanden om livlig andlig verksamhet och av Gud välsignade möten. Vid Vennestaevnet i Silkeborg den 12/10 hade det samlats 24 vänner från skilda platser i Jylland och Fyn m. fl. och dessa beredde mig och Dagningen en stor glädje genom den skriftliga hälsning med deras namn, som de sände mig. Detta möte har skildrats för mig från olika håll, men alla synes vara eniga om att det var ett underbart välsignat möte. Br. Karl Mortensen i Viborg skriver bl. a. att "Kunde ogsaa du have vaerit med og kende hvilken Glaedens og Kjerlighedens Aand, der beherskede Mødet, og vi sang saa mange, mange Sange, og vi havde Klaver og 2 violiner til Ledsagelse av Sangene etc." — Ja, jag skulle nog önskat att få vara med, men i Anden var jag med er, kära Vänner och instämmer med aposteln Johannes i 3 Joh. vers 4: "Jag har ingen större glädje än den att få höra, att mina barn (vänner) vandra i sanningen."

Heit nyligen kom en hälsning från vännerna i Slusemøllen, i vilket br. Axel nämner om att han var på väg till ett möte som skulle hållas i Odense den 9/11. Från det mötet sändes det också skriftliga hälsningar från vännerna. Br. Herman Larsen var också med bland dem och det glädde mig mycket. Även vännerna syster Anna Mortensen i Odense, Strand Pedersen, vännerna Rosens och Paulsen i Odense samt syster Karin Christensen i Kappendrupp — Odense. Br. Axel har rest omkring bland de danska vännerna och uppmuntrat dem till stor glädje inte bara för dem, utan även för oss här i Sverige. Ty det är så sant som syster Dina skrev i hennes senaste brev till mig: "da jeg sad med alle de gode Breve fra Venner fjern og naer taenkte jeg paa Sangen: "Hvor skønt det Søkend'baand dog er, som sammenbinder fast alt her — til eet i Jesus alle dem, der har hos Gud sit rette Hjem, etc." (Nr 80 i Daggyr Sange).

Med tacksamhet till vår himmelske Fader och alla vännerna slutar jag dessa rader med att citera Judas brev, vers 20 och 21:

"Men I, mina älskade, uppbyggen eder på eder allraheligaste tro, bedjet,

En återblick på det gångna året 1958

(Övers. från Dawn's dec.-nummer 1958 av E. D.)

Då nu år 1958 nalkas sitt slut kan det vara lämpligt att vi kastar en blick helt kort tillbaka för att utröna hurudant året har varit — inte sett från politiskt ståndpunkt — med hänsyn till de kaotiska händelser, som äro förknippade med "den nuvarande onda samhällsordningens" förändring, vilket är ett av tidens tecken på, att Kristi Rikes upprättande är mycket nära. Liksom varje år tidigare har även år 1958 fått övertaga många olösta problem från gångna åren, och dessa äro fortfarande olösta. De har utökats med andra besvärliga förhållanden, vilka har bidragit till att underhålla och öka den ängslan som människorna känna, när de se fram emot de ting som skola övergå jorden.

År 1958 kommer att gå till historien som året, då man lyckades med att uppsända små "månar" att löpa runt jorden, ehuru detta slags bedrifter utfördes av Ryssland i slutet av år 1957. Det kommer också att minnas som det året, när man försökte att sända raketer till månen, och var nära att lyckas kasta dem till det väldiga avståndet av 70.000 eng. mil.

Så snart det visade sig vara möjligt att utsända dessa kastprojektiler utanför jordens atmosfär började man diskutera möjligheterna av att anordna resor till andra planeter, och somliga skämtare började att sälja tomter på månen. Dylika spekulationer syntes välkomnas av många, kanske med tanke på möjligheten till att undkomma de spän-

---

i den helige Ande, och bevaren eder så i Guds kärlek, under det att I väntan på vår Herres Jesu Kristi barmhärtighet, till evigt liv."

Eder i Kristus tillgivne broder Einar.

ningar, kaos och fruktan varmed jordens befolkning plågas så oavbrutet.

Bibels profetior nämna — så vitt vi veta — ingenting om dessa moderna försök av människan att resa utanför jordens område och hoppa omkring bland planeterna med undantag för citatet i Dan. 12: 1—4, där det talas om att "insikten" (kunskapen) skall så växa till på "ändens tid". I den eng. Bibeln står det även att "många skall fara av och an". Sett från denna ståndpunkt har året 1958 varit mycket betydelsefullt, när den ökade kunskapen har ytterligare blivit demonstrerad.

Såsom vi många gånger förut har betonat beror inte dessa framsteg enbart på att människans förstånd har blivit större. Det beror helt enkelt på moderna kommunikationsmetoder inklusive det trycka ordet och att den ena generationens samlade kunskaper kan komma andra till del och att det, som individer och enskilda grupper har inhämtat av kunskap, kan delas av andra och således öka summan av "hur man skall kunna veta". Detta gäller alla områden av mänskliga strävanden.

Emedan det mänskliga förståndet inte ökar, så har den "växande kunskapen" ett direkt samband med de oroande tider i vilka vi leva. Om jordens stora nationer inte ägde så många dödliga förstörelsemetoder tillgängliga, profetiskt förutsagda genom den "växande kunskapen", så skulle inte världen nu vara så fylld av fruktan.

Varje reflekterande människa förstår säkert, att förmågan att sätta satelliter och raketer i omlopp runt jorden, och kanske även runt månen, betyder också möjligheten att på tusentals mils avstånd sända förstörelseprojektiler över alla nationers större städer. Och historieforskare och forskare i mänskliga oseder veta, att det finns inga kännetecken från det flydda, som ger oss anledning att tro att detta aldrig kommer att hända. Därför fortsätter nationerna och folken att plågas av fruktan i sina hjärtan, som ökar. Härför har året 1958 varit särskilt utmärkande.

MELLERSTA ÖSTERN.

År 1958 har varit ett år under vilket stora kriser har utvecklats i

Mellersta Östern. I en av kriserna voro Arab-nationerna och Israel direkt inblandade. Men denna kris var så beskaffad att de stora "Makterna" deltog och började att intrigera mot varandra. Som vanligt på denna "världsnödens dag" ligger orsakerna till stridsfrågorna djupare. Krisen blev därför inte avgjord ehuru någon lättnad i spänningen inträdde tillfälligtvis.

Det finns två huvudstridsfrågor som ingår i spänningarna i Mellersta Östern. En av dem gäller de oljerikdomar som äges och kontrolleras av vissa Arab-nationer. I dessa dagar, då mekanisk krigföring användes och då Västerens stormakter synes vara fast beslutna att inte låta några oljeförråd falla i kommunisternas händer, är "oljan" det mest betydelsefulla krigsmedlet.

Dessutom finns det ett hat från de Arabiska nationerna mot Israel. Visserligen framställs ett svagt förnekande härav från några av Arab-nationerna, men i grunden känner sig hela den Arabiska världen förnärad av staten Israels närvaro i Palestina och dess politik går sedan länge ut på att slutligen kunna förstöra Israel. Nassers försök att organisera ett fast block av Arab-nationerna är ett led i denna politik.

I egenskap av forskare i det profetiska ordet äro vi naturligtvis intresserade av varje händelseutveckling som står i samband med återupprättandet av det judiska folket i Palestina. I olikhet med andra "tidens tecken", vilka ha till uppgift att påvisa förstörandet av människans själviska samhällsordning, så talar händelserna rörande "Israel" om ett uppbyggnadsprogram. Detta representerar begynnelsen till den nya tidsålderns verk, i vilken Kristi Fredsregering börja sin verksamhet i Jerusalem och kommer att utsträcka sitt inflytande av rättfärdighet och fred till hela människosläktets värld.

Profetiorna uppenbarar inte alla detaljer av de erfarenheter som det återupprättade Israel kommer att genomgå, innan Kristi rike är fullt upprättat. Från Hes. 38: 21—23 erfara vi, att en mäktig angripare kommer att överfalla Israel, men genom gudomligt ingripande blir detta tillbakaslaget och omintetgjort.

Men det som kommer att hända före detta gudomliga ingripandet till förmån för Israel, avslöjar inte Bibeln. Vi leva emellertid i den

tid, när profetiorna rörande återställandet av det judiska filket i deras eget land håller på att uppfyllas, och vi äro livligt intresserade i allt det som händer i denna del av världen. För visso har år 1958 varit ett år, under vilket mycket har hänt i och omkring det Heliga landet.

FJÄRRAN ÖSTERN.

År 1958 har varit ett år under vilket en allvarlig kris utvecklats i Fjärran Östern, huvudsakligen i samband med de kinesiska kommunisterna, vilka kontrollerar Kinas fastland och Nationalist-Kina, som kontrollerar Formosa-öarna. Striderna gällde de oansenliga öarna alldeles utanför Kinas fastland. Dessa öar äro kraftigt upprustade av Formosa-regeringen, men kommunisterna önska kontrollera dem, så har tvistigheterna uppstått.

Om saken blott gällde en tvist mellan två kinesiska grupper, så skulle världsfreden inte vara hotad. Men västerns nationer, i synnerhet Förenta Staterna äro fast beslutna att hindra kommunisternas vidare utbredande, särskilt i sydöstra Asien. Därför understödjer de Formosaregeringen mot de kommunistiska krafterna på kinesiska fastlandet.

Här äro vi inte intresserade av striderna mellan kineserna, men äro mycket intresserade av att se i vilken utsträckning som den kommunistiska världen må få kontroll över Asien, och därifrån, med hjälp av sina allierade "Rysslands kommunister", utsträcka kontrollen längre och längre emot västern. Det är just detta som västmakterna fruktar. Ehuru det har inträtt en viss lättnad i spänningen tillfälligtvis i Fjärran Östern, så finns det dock vissa platser — som president Eisenhower nyligen yttrade i ett tal utsänt över radio och television — där oro och besvärligheter kunna uppstå. Kommunisterna komma att sörja härför.

Ehuru profetiorna inte lämna så värst många detaljer härom, äro de dock bestämda i att försäkra oss att alla falska religioner komma att förstöras, och det är inte alla av dessa som finnas i Asien. Vi veta att kommunisterna har engagerat sig i att förstöra religionen. Vi beklagar deras politik och motiv. Deras mål äro själviska och grymma.

Men de religioner, som lär att Gud är en demon, som har iordningställt en stor plats av eld och svavel, i vilken alla de, som på grund av okunnighet eller villfarelse icke dyrkade honom innan de dogo, äro också obarmhärtiga och grymma. Det är intressant att avvakta världsutvecklingen i denna "ändens tid" för att utröna och bevittna hurusom allt det som icke är i harmoni med Guds vilja kommer att ställas åt sidan och förstöras. Året 1958 har varit just ett sådant år varunder mycket sådant har inträffat.

DEN HASTIGA ÖKNINGEN AV JORDENS BEFOLKNING.

1958 var ett år då Förenta Nationerna utsände en ytterligt sensationell rapport rörande den hastiga ökningen av jordens befolkning. Från skapelsen intill år 1950 har det tagit alla de tusentals åren för att befolkningen skulle kunna nå en siffra av två och en halv miljard. I enlighet med rapporten kommer om fyrtio år därefter — av vilka åtta år redan har förflutit — det att finnas omkring fem miljarder levande mänskliga varelser på denna oansenliga jord.

F. N.-rapporten avslöjar vidare, att med den nuvarande tillväxthastigheten kommer det att inom sex hundra år att finnas blott ca 80 kvadratdecimeter jordyta för varje man, kvinna och barn i världen. Beträffanden denna sak så anmärkte FN-rapporten: "Det säger sig självt att detta kan aldrig äga rum. "Någoting" kommer att hända som hindrar detta."

Vad detta "någoting" kommer att vara, upplyser inte FN-rapporten om, och om denna särdeles viktiga sak visste den framlagda rapporten ingenting. Men för dem, vilka känna Guds plan och förstår den profetiska betydelsen av de tider i vilka vi nu leva, är FN:s befolknings-rapport mycket intressant och upplysande. Den utgör ett mycket starkt bevis som vi äga, nämligen att vi verkligen snart har nått slutet på syndens och dödens regering och den tid, när Kristi rikes makt och myndighet kommer att uppenbaras i människornas angelägenheter.

När våra första föräldrar voro skapade, så befallde Gud dem att

”föroka sig och uppfylla jorden.” (1 Mos. 1: 28). Många har inte kunnat se att detta bud är begränsat till ”jordens uppfyllelse.” Traditionen lär oss att jorden blott är en plats där människorna får sin start här i livet, och att de vid döden emigrerar till andra platser, sådana som himmelen, helvetet eller skärselden. Tanken är den att så länge jorden existerar, kommer den att fortsätta att tjäna som en slags plats för ”människoodling”. Samma tradition påstår att befolkningsproblemet kommer att lösas genom jordens förstörelse och då naturligtvis också av själva människosläktets förstörelse.

Men denna förklaring gives oss inte i Guds Ord. Såsom förut nämnts, gällde budet till våra första föräldrar en begränsning av folkökningen intill dess att jorden blivit tillräckligt uppfylld. Även om vi inte ägde mera kunskap till vår vägledning i detta ämne, så skulle vi förstå att det inte finns någon fara för att jorden kommer att bli överbefolkad. Ty samme Skapare, som gav människan förmågan att fortplanta sig, kan, om han ser det vara nödvändigt, återkalla fortplantningsförmågan. Vi behöver inte spekulera över huru detta skall kunna ske, det är tillräckligt att veta att det kommer att ske.

FN:s befolkningsrapport tager inte med i beräkningen den gudomliga anordningen för de ”dödas uppståndelse”. Ehuru det nu finns gott om utrymme på jorden för såväl de nu levande som för alla som hava dött, så skulle faktiskt jorden inom en kort tid bli överbefolkad, om ingenting inträffade som förändrade situationen. Detta är ett av de starkaste bevisen för att Kristi rike och de dödas uppståndelse är mycket nära.

När Sadducéerna på Jesu tid sökte fälla honom genom sina frågor, om kvinnan som hade haft sju män vilka alla hade dött och vilken av dem, som efter uppståndelsen från de döda skulle få henne till hustru, svarade Jesus:

”Vid uppståndelsen taga män sig icke hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan de äro då såsom änglarna i himmelen.”
(Matt. 22: 30).

Det finns olika tidsåldrar och hushållningar i Guds plan som leder till mänsklighetens återställelse från synd och död. Dessa tidsperioder betecknas i Bibeln såsom "dagar" och på ett antal bibelställen förutsäges, att uppståndelsen skall äga rum på den "sista dagen". För att citera Marias svar till Jesus beträffande hennes broder Lasarus:

"Jag vet, att han skall stå upp, vid uppståndelsen på den yttersta dagen." (Joh. 11: 24).

Detta betyder inte "tidens sista dag" utan den sista perioden i den gudomliga planen, när människosläktet skall återställas från döden och åt alla skall givas ett tillfälle till att tro, lyda och leva för alltid i ett världsvitt jordiskt paradiset. Vid eller nära början till denna "sista dag" kommer ett tillräckligt stort antal människor att hava varit födda för att Guds befallning till Adam om att uppfylla jorden skall vara uppfylld. Det kommer därefter inte att förefinnas något behov för de från döden uppväckta människorna att fortsätta med att fortplanta sig, ty, såsom Jesus sade, "vid uppståndelsen taga män sig icke hustrur, ej heller givas hustrur åt män".

FN-rapporten avslöjar att det inom sexhundra år från nu, med den nuvarande befolkningsökningens hastighet, för varje person skulle finnas ett utrymme på jorden om blott c:a 80 kvadratdecimeter. Om vi emellertid godkänna Bibelns datum för människans skapelse och antaga att den dagliga dödligheten började då och har fortsatt ända sedan dess, och om vi sedan lade denna oerhört stora summa till jordens nuvarande befolkningssiffra, så skulle vi komma fram till en ungefärlig siffra av cirka 3 kvadratmeters utrymme på jorden för var och en, vilka alla kunde rymmas i staten Texas. FN-rapporten säger att "någonting" måste hända för att hindra faran av överbefolkning på jorden och vi tror, att detta "någonting" består uti ett kort gudomligt ingripande i människornas angelägenheter för att bringa saken under kontroll. Ja, året 1958 har varit ett år under vilket vi har blivit kraftigt påmindas på detta sätt att Kristi rike och uppståndelsen från de döda är nära.

EN PÅVE DÖR.

År 1958 var ett år varunder den högste ämbetsmannen inom världens största kyrkliga organisation, Påven Pius XII, dött. Det synes vara ett allmänt erkännande om att denne påve hade i livstiden varit en god och vänlig människa och betecknades såsom "Fredspåven". Något vidare att tillägga härtill har vi inte med undantag för att han var uppriktig i det som han trodde och praktiserade. Tiden får utvisa om detsamma kan sägas om den nyvalde påven.

Men att vara uppriktig är inte detsamma som att hava rätt. Saulus av Tarsus var uppriktig när han förföljde Jesu lärjungar, men han var fullständigt vilseledd i detta avseende, ja, han betecknade sig själv "såsom den störste av alla syndare och inte värd att kallas apostel." (1 Tim. 1: 15 och 1 Kor. 15: 9). Det finnas millioner uppriktiga människor i världen som äro vilseledda. Ett av de viktigaste målen mot vilken varje kristen bör sträva att vinna är att vara både uppriktig och handla rätt.

När den siste påven dog meddelades det att han var den tvåhundra-desextioförste i ledet av andliga ledare som suttit på St. Petri tron. Detta var fel, ja, mycket fel, ty St. Petrus har aldrig suttit på någon tron varken andlig eller någon annan. Petrus var en hårt arbetande och kringresande Kristi tjänare under den första kristna församlingens dagar, som gick omkring och förkunnade Jesu Kristi Evangelium. Han betonade att Kristus var överhuvudet över såväl honom själv som över alla de andra lärjungarna.

Den nu avlidne påven förkunnade dogmen om jungfru Marias uppstigande på den himmelska tronen och uppmuntrade alla katoliker, kanske som ingen annan påve tidigare hade gjort, att vörda jungfru Maria i deras gudsyrdkan. Aposteln Petrus däremot nämnde aldrig i sina tal och brev Marias namn.

Den avlidne påven bekräftade åter katolikernas lära om skärselden, men aposteln Petrus sade aldrig någonting därom. Läran om skärselden, såväl som läran om den ännu grymmare läran om evig pina, var okänd i den första församlingen. Dessa mänskliga traditio-

ner infördes och utvecklades i Kristi bekännande kyrka århundraden efter det aposteln Petrus hade dött.

Det lästes inte heller några mässor över de döda under aposteln Petri tid, och varken han eller de övriga apostlarna praktiserade detta. De kände inte till den saken. Jesus hade inte lärt detta och det fanns inte heller några instruktioner därom i G. T. Här har vi en tradition, som utvecklades långt efter det aposteln Petrus, som påstås vara den förste påven, hade dött.

Många förstår inte betydelsen av "Mässan" över de döda. Vid påvens död firades det "Mässor" till hans förmån i alla katolska samhälle och kyrkor över hela världen. För många betydde detta helt enkelt ett väldigt framhävande av respekt och sympati för påven och hans familj. Men i verkligheten betydde dessa "Mässor" kardinalernas, biskoparnas och prästernas och den katolska kyrkans tro att deras älskade påve Pius XII nu var i skärselden och nu led ihållande och kvalfulla plågor, vilka kunde lindras och förkortas genom att hans vänner, som ännu levde kvar på jorden, läste mässor för honom.

Katolikernas tro, att de alla går in i skärselden när de dö, är dock en förbättring jämförd med protestanternas lära om "evig pina". När dessa påstår att läran om skärselden inte har något stöd i Bibeln, vilket den faktiskt inte har, så protesterar de mot det som är en blandning av barmhärtighet och dessutom tjänar ett gott syfte. Katolikerna anföra såsom skäl för skärselden att alla kyrkans medlemmar inklusive påven renas genom skärselden och efter utståndet lidande överföres de slutligen till himmelen. Det behövs hundratals år för denna rening, men sedan denna är avslutad åtnjuter själen frid och glädje för alltid.

Genom att protestanterna har avlägsnat läran om skärselden från sin lära har dessa inget alternativ för sådana som inte äro goda nog för himlen. Sådana tänkas gå till en plats för evig pina där inget som helst gott kan fullkomnas, utan där det blott förekommer ångestfyllda skrik och förbannelser mot Gud för alltid. Denna ytterst falska åsikt belyses klart av aposteln Johannes i Upp. 5: 13 med följande ord:

"Och allt skapat, både i himmelen och på jorden och under jorden och på havet, och allt vad i dem var hörde jag säga: "Hon som sitter på tronen och Lammet tillhör lovet och äran och priset och vädet i evigheternas evigheter."

Aposteln Johannes hade tydligen inte hört något om sådana som Gud hade förvisat till en plats av evig pina. Inte heller någon av de övriga apostlarna hade hört därom. Denna händelse mot Gud läres inte i Bibeln. Så året 1958 har varit ett år då vi genom den nu avlidne påvens död blivit ledda till att ännu en gång tänka över de sköna sanningar som läres i Guds Ord, då den tid snart skall komma då "landet skall vara fullt av Herrens kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet". (Jes. 11: 9). Tänk vilken glädje i millioners hjärtan när de få erfara att de grymma lärorna om evig pina och om skärselden endast var en uppfinning av människor och att Jahve, Herren vår himmelske Fader är en kärlekens och barmhärtighetens Gud.

I den mån som vi nalkas slutet av år 1958 låt oss fatta det beslutet att vi, under det kommande året, så länge vi kunna andas, skall fortsätta att upphöja vår Guds namn bland människorna genom att göra allt vad vi kunna för att skringra vidskepelsens dimmor som hindrar människorna från att se och känna Gud. Må 1959 bliva en "trappsten" till mera självuppförande arbete med vittnandet om sanningen.

Den svenska Dagingens verksamhet under år 1958

har präglats av stor aktivitet och omfattats med stort intresse av sanningens vänner i hela Skandinavien och även i andra länder, också i det stora landet på andra sidan oceanen.

Under det gångna året har verksamheten i Stockholm med omnejd i stort sett bedrivits såsom under föregående år. Med undantag för ett uppehåll under högsommaren har möten hållits var tredje söndag i Bromma. Vid dessa möten har ordföranden i regel valts för varje

gång och valet har omväxlande fallit på br. Manne Johansson och br. Sixten Örthberg. En stor del av tiden har ägnats åt kronologiska studier i Bibeln och Stora Pyramiden. Härvid har konungaperiodens slut — d. v. s. början av "hedningarnas tider" — varit föremål för särskilt intresse. De som varit särskilt intresserade av beräkningar i Stora Pyramiden har — liksom under föregående år — samlats var tredje vecka under ledning av br. Nils Berg. Praktiskt taget mötte alla stockholmsvännerna upp vid årets konvent och hade då tillfälle att träffa vänner från grannländerna och från andra håll i Sverige. Vid konventet fick de även stifta bekanskap med br. och syster W. N. Deodowrth från the Dawn i USA. Deras besök blev mycket uppskattat.

I mån av tid och krafter har sanningslitteratur och traktater spritts liksom under föregående år.

Världshändelserna har följts med stort intresse. Angående denna sak hänvisas till den särskilda artikel som finns å annan plats i detta tidningsnummer under rubriken: "*En återblick på det gångna året 1958*".

Sanningens fast grundade trosbyggnad har även i år visat sig vara ett starkt och hållfast stöd i tillvaron under dagar av oro. Samtliga vänner i Stockholm läser den svenska Dagningen och gläder sig åt dess arbete med att hålla samman sanningens vänner och sprida sanningens budskapet. Det samma kan sägas om alla vännerna också på andra platser.

Församlingen i Göteborg har liksom under tidigare år samlats till enskilda studie- och uppbyggelsemöten första söndagen i varje månad. Bröderna Andersson, Olsson och Sandblom har tjänat såsom församlingsäldste. Den lilla gruppen håller troget samman omkring Sanningens principer och gör allt vad den kan för att Sanningens budskapet inte må tystna. I likhet med vännerna i Stockholm såväl som enskilda vänner å andra platser har även göteborgsvännerna offervilligt tjänat med sina bidrag till Dagingens verksamhet, vilket gjort det möjligt att fortsätta denna.

Under år 1958 har Dagningen utsänts med 2 enkla och 5 dubbla nummer. Innehållet har till mer än 50 % utgjorts av artiklar som översatts från den amerikanska the Dawn, c:a 20 % har handlat om Pyramidstudier och resten från redaktörens egen penna, varav en stor del ägnats åt konventen i Finland, Sverige och Danmark samt från Generalkonventet i Bloomington i innevarande nummer. Förutom denna verksamhet har Dagingens red. varit ofta på resor i Sverige, Danmark och Finland varvid flera goda kontakter erhållits till ömsesidig glädje och nytta.

Med stor tacksamhet kan den svenska Dagningen blicka till baka på det gånga årets verksamhet och med förhoppning ser den även framåt mot det nya året, 1959, som stundar.

Som skrivande medarbetare är det en glädje att omtala att bröderna Anders Karlén, Emil Andersson, Stig Dominique och Åke Byrge lovat lämna kontinuerliga bidrag till Dagningen. Br. Åke Byrge debuterar f. ö. med en artikel i årets sista nummer, under rubriken: "Försoningens Filosofi". Övriga bröder äro väl kända förut av Dagingens läsare. Må Herren Gud få välsigna detta tilltänkta samarbete i Sanningen tjänst. Samarbetet med bröderna vid "the Dawn" har varit mycket gott och vi hoppas att det skall fortsätta på samma sätt under år 1959.

Om Gud vill och med hans hjälp vill vi försöka att utsända Dagingen varje månad. Längre tidsintervaller ger sämre kontakter mellan Dagingen och dess vänner.

Till sist är det att hoppas att de som stött Dagingen under år 1958 även må fortsätta därmed under år 1959 och att nya prenumeranter må komma till. Insänd därför förnyad prenumeration snarast. De som saknar medel härtill får Dagingen gratis, om meddelande härom erhålles.

Redaktionskommittén.

Från redaktionen

Vi nalkas nu årets största högtid "JULEN". Ehuru den exakta tidpunkten för vår Herre Jesu födelse inte kan angivas, kunna och bära vi glädjas över att en FRÄLSARE BLIVIT OSS FÖDD.

Paulust skriver i Gal. 4: 4: "*Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt. När vi betraktar julens verkliga glädjeämne så bör våra tankar inte uteslutande kretsa omkring det "nyfödda barnet i Betlehemsstallet", utan klänga sig fast vid honom, som sändes till att bliva världens Återlösare och Återställare.*

Sett från den ståndpunkten har vi stor anledning att minnas och fira julens stora högtid. Denna bär även traditionens stämpel. Kring den högtiden kretsar väl för oss, bosatta inom den s. k. fria världens gränser, våra vackraste barndomsminnen, minnena från mor och far samt syskon och släktingar, julgranen och julklapparna m. m. Visserligen är julfirandet till en stor del bundet vid hedniska attribut, men det borde dock inte vara svårt för en sann kristen att hålla det heligt i hjärtat. Änglabudskapet i Betlehemsnejden vid Jesu födelse: "Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder" samt den himmelska härskarens glädjesång: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor, till vilka han har behag" (Luk. 2: 8—14) tystnar inte för dem som äga hörande öron. Den leder våra blickar fram till den stora himlaskarans väldiga sång, som skildras i Upp. 19: 1—8:

"Halleluja. Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud.

Halleluja. Herren vår Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung. Låtom oss glädjas och fröjdas och giva honom äran, *ty tiden är inne* för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo. Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinnande och rent. Det fina linnets är de heligas rättfärdighet."

Det är dessa härliga framtidsperspektiv som vi skola minnas i juletid. De som äro väl förtrogna med det profetiska ordet kunna med glädje ropa till varandra och de som hava hörande öron: "SE BRUDGUMMEN". "*Gån ut och möten honom.*"

Dagningen vill med dessa enkla men trygga ord tillönska alla sina läsare, prenumeranter och understödjare

En välsignad Julhögtid och Ett Gott Nytt År

Denna önskan vill vi sända till alla våra bröder och systrar såväl inom Sverige som dem som äro bosatta utom vårt lands gränser, i Danmark, Norge, Finland, Tyskland, England och USA. Ett särskilt TACK rikta vi till våra bröder vid the Dawn för gott broderligt samarbete och hjälp i vår gemensamma uppgift att sprida Sanningsbudskapet.

"Gud är trofast, han genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus Kristus vår Herré."

(1 Kor. 1: 9).

Red.

TACKSÄGELSE.

Tack, o Gud, för vad som varit.
Tack för allt, vad du beskär.
Tack för tiderna, som farit,
Tack för stunden som nu är.
Tack för ljusa varma vårar.
Tack för mörk och kulen höst.
Tack för redan glömda tårar.
Tack för friden i mitt bröst.

Tack för vad du uppenbarat,
Tack för vad jag ej förstår.
Tack för bön, som du besvarat.
Tack för vad jag icke får.
Tack för livets hemligheter.
Tack för hjälp i nödens stund.
Tack för nåd som ingen mäter.
Tack för blodets fridsförbund.

A. S.

Medan vi vänta.

I sitt brev till Titus kap. 2: 12—13 uppmanar aposteln Paulus till att "avsäga oss all ogudaktighet o. s. v. och leva rättfärdigt etc. i den tidsålder, som nu är:

"medan vi vänta på vårt saliga hoppes fullbordan och på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu härlighets uppenbarelse."

Trogna Guds barn längta efter att få veta, när härlighetens konung skall träda fram och mörkrets furste bindas, när ljusets barn skola lysa såsom solen och mörkret skall skingras, när helgonen skola upptagas till fullt barnskap hos Gud och den suckande skapelsen skall frigöras från förgängelsens trældom, och när vår himmelske Faders härliga karaktär skall till fullo uppenbaras för en förvånad värld och komma alla, som älska rättfärdighet, att böja sina hjärtan i tillbedjan, kärlek och lydnad.

Att sakna en sådan längtan förråder bristande intresse för och värdering av Guds planer. Apostlarna, profeterna och änglarna åstundade alla och sökte ivrigt att lära känna, vilken tid Guds ande utvisade genom profeterna. (1 Petri 1: 10—12).

En sådan forskning borde därför icke betraktas såsom ett obehörigt inträngande i Guds hemligheter. Gud vill, att vi skola ådagalägga ett sådant intresse för hans planer, att vi "rannsaka skrifterna" och akta på "det profetiska ordet", (2 Petri 1: 19—21), på det vi sålunda må vara i det rätta tillståndet av väntan, som låter oss hastigt varsebliva sanningen, allt eftersom tiden därför infaller.

Alla de, som under hela åldern "vakat", hava, ehuru de icke fått se allt, som de spejat efter, det oaktat därigenom blivit rikligen välsignade och hållits avskilda från världen, medan de, som komma att

leva i den "rätta tiden" och lydigt "vaka", skola *veta*, skola *se*, "skola förstå" och icke vara i okunnighet mitt ibland de underbara händelserna i denna ålders avslutning.

Alla "bröderna" hava lyktan, det fasta profetiska ordet, som Petrus omnämner som ett ljus i ett mörkt rum, och så länge de intaga den rätta ställningen såsom bröder, så länge de troget och ödmjukt rannsaka ordet, skola de icke någonsin vara i mörker. De skola alltid förses med sanningen såsom mat i "rätt tid". Aldrig någonsin hava de, som levat i full harmoni med Gud, lämnats i okunnighet om nödvändig sanning för att treva i mörkret med världen. Abraham och Lot visste om Sodoms förstörelse på förhand, ty Gud hade sagt:

"Kan jag väl dölja för Abraham, vad jag vill göra?" (1 Mos. 18: 17).

Noa visste om floden i tid nog för att bygga arken, och han underrättades om *själva dagen*, då han skulle gå in i den. Likaså förstodo Simeon och Hanna samt de vise männen från österlanden att vid den första tillkommelsen vänta Messias. I själva verket var väntandet då allmänt. (Luk. 2: 25—38. Matt. 2: 2, Luk. 3: 15). Om Gud så handlade med tjänarnas hus, skall han då göra mindre för sönerns hus?

Härav följer alltså, att om ett Guds barn, som lever i tiden för Herrens dag, förbliver i mörkret eller okunnighet därom, så måste ett sådant antingen vara övermätt av detta jordiska och berusad med världens ande eller ock' överbetungad med detta livets omsorger, i båda fallen likgiltigt försummande att vaka med sina lampor putsade och brinnande och med olja i sina kärl — d. ä. med Guds ord i hjärta och sinne och med sanningens ande i sig.

"Saliga äro de tjänare, som deras herre finner vakande, när han kommer." (Luk. 12: 37).

(Utdrag ur 2 bandet av St. i Skr. Kap. 1).